

Μητρική Θωπεία, ίερά και εὐώδης.....
ἢ, Σχέδιο πλοηγήσεως στὸν Δεκαπενταύγουστο

Στὴ σεπτὴ Μνήμη τῆς Μητέρας μου Μαγδαληνῆς

Ἐπίμονα κρατεῖ τό σχοινί τῆς καμπάνας τό μελτέμι καθέ
ἀπόβραδο, ἀφήνοντας ἤχους εὐρρυθμούς καί κατανυκτικούς
ν' ἀπλωθοῦν στὴ θαλασσινὴ τὴν πολίχνη.

Ξεκκουκίζει τό κομποσκοῖνι του ὁ Γέροντας καθισμένος στό λευκό
πεζούλι τῆς ἐκκλησιᾶς πού ἀγναντεύει τό πέλαγο· τό πέλαγο πού σιγά-
σιγά ρυτιδιάζει μέσα στό μελιχρό τό φῶς τοῦ δειλινοῦ, ὅπως ρυτιδιάζει τό
πρόσωπο τοῦ Γέροντα ἀπό τὰ χρόνια.

Τὸ λευκό τό ἐκκλησάκι μέ τόν σταχτί, τόν πλακιασμένο τροῦλλο
μοιάζει νά ταξιδεύει μέσα στό παιχνιδιάρικο μελτέμι, ἐνῶ ἔξω ἀπό τὴν
πόρτα του, οἱ γλάστρες μέ τὰ βασιλικά, τὴ μαντζουράνα, τίς γαρυφαλλίες
καί τό δεντρολίβανο σκορποῦν στὸν ἀγέρα μιάν ἀγιασμένη εὐωδία καί

θεσπέσια, πού ἔρχεται ν' ἀναμιχθεῖ μέ τήν ἀρμύρα καί τό θυμίαμα τό Ἑσπερινό.

Μέσα ἀνάβουν ἕνα-ἕνα τά καντήλια. Ἀνοίγουν τά μάτια Τους τά ἱερά τῶν Εἰκόνων πρόσωπα καί χαίρονται τό ἴλαρό τό φῶς· τό φῶς πού γαληνεύει ψυχές καί ψυχές....

Μέ τήν ἀρχή τῆς Ἀκολουθίας ἀνεβαίνει ἀπό τό θυμιατό μικρό λευκό σύννεφο εὐωδιαστοῦ θυμιάματος φορτωμένο προσευχές καί ἱκεσίες τῶν ταπεινῶν προσκυνητῶν.

"Τήν δέησίν μου δέξαι τήν πενιχράν....". Ἡ φωνή δέν εἶναι "τοῦ κόσμου τούτου· εἶναι τῆς καρδιάς, εἶναι τῆς ψυχῆς αὐτῶν τῶν ταπεινῶν τῆ καρδία, ἀλλά καί ὅσων πέρασαν ἀπό τοῦτον ἐδῶ τό χῶρο κι ἄφησαν τήν ἀνάσα τους, κομμάτι τῆς ψυχῆς τους λές, μαζί μέ τό στίχο αὐτόν τόν βαφτισμένο σέ δάκρυα κατανύξεως,

Τό βράδυ ἔρχεται δροσερό, ὅπως τό νερό ἀπ' τήν πηγῆ. Φρέσκο ψωμί ζωντανεύει τό εἶναι τώρα τόν καιρό τῆς νηστείας. Ἀλήθεια, νηστεύουμε ἢ δεχόμαστε τήν πιό πλούσια δωρεά πού κομίζει ἡ Μητρική Της Παρουσία; Γιατί ἐδῶ, κάθε βράδυ, Τή βλέπουμε, Τή ζοῦμε, Τήν καταλαβαίνουμε μέσα στό γνόφο τῆς Σιωπῆς Της νά μᾶς ἀκούει:

"Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγαί χειμάζουσι τήν ταπεινήν μου ψυχήν....ἀλλά προφθάσασα σῶσον με". Κι ἀκόμη "Διάσωσον ἀπό κινδύνους τούς δούλους σου, Θεοτόκε....".

Αὐτή ἡ Παράκληση δέν εἶναι τωρινή· αἰῶνες διαβάζεται αἰῶνες κατατίθεται στήν ψυχή ὡς παρηγορία, παραμυθία καί ἀγαλλίαμα. Γι' αὐτό καί δέν ἔχει τέλος. Γιατί εἶναι ὅπως ἡ ζωή πού δέν ἔχει τέλος, μόνο γίνεται μετάβαση· καί πιό πολύ, "μεταβολή τῶν θλιβομένων", καθώς ματατίθεται μαζί Της "πρός τήν Ζωήν".....

....Βγαίνοντας από τό ναό παίρνει νά βραδυάσει. Τοῦ μοσχολίβανου ἡ εὐωδία, πού θυμίζει προσευχή, μᾶς ἀκολουθεῖ, ὅπως κι ἡ Χάρη Της. Μαζί μας ὡστόσο κομίζουμε, τοῦτες τίς εὐφρόσυνες καί χαρμολυπικές στιγμές, τήν εὐωδία τοῦ βασιλικοῦ καί τοῦ γιασεμιοῦ, πού ραντίζουν πλούσια τόν Δεκαπενταύγουστο καί τόν ἀνυψώνουν σέ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ.

π. Κων. Ν. Καλλιανός
